

Ve jménu svaté a nerozdílné Trojice amen. Otakar, z milosti Boží král český, vévoda rakouský a štyrský, markrabě moravský, na věky všem věrným Krista, kteří tento list uzří. Jsme podníceni, abychom se nejoddaněji podřídili, dali a splnili velkolepý slib Tvůrci a Vládcí všehomíra, pánu Bohu, jehož nejmocnější prozřetelnost učinila, abychom my, ve vznešenosti ustanovení, kteří spravujeme vládu, byli povýšeni ke své moci. K tomu i po právu jsme zavázáni. Věru ten, jenž nezavrhuje mocné, přestože i on sám je mocný, také neopovrhne zbožnými dary mocných. A proto my, kteří máme z jeho milosti důstojenství našich předků, moc i plno bohatství, v oddanosti víře, jíž zamýšlíme odpovědět jeho štědrosti, rozhodli jsme se postavit klášter cisterciáckého řádu k jeho slávě i k počtě blažené a slavné Bohorodičky Marie pro vykoupení a spásu duše mé i našich předků. Také chceme z úcty ke svaté trnové koruně, aby byl onen klášter ode všech nazýván U Svaté Koruny. Jeho zřízení přidělujeme klášteru Svatého Kříže. Též za přítomnosti našich urozených a baronů jsme tomuto místu věnovali náš majetek Boletice, řečeným svobodným a slavným darováním. Meze těchto držav se v jižní části dotýkají hranic Německa, tam, kde prameny a řeky vplouvají s dešťovou vodou do našeho království. V západní části se rozprostírají až po Prachatice, k majetku vyšehradského kostela i přes cestu, která jde z Pasova do našeho království. Dále se rozkládají až k potoku zvanému Olší, odtud až k potoku Cešín, odsud přes potoky Korenatec a Klopotný až k potoku Křemešný, od nich na sever přes potok Vadkovský k místu, kde potok Rapačov přitéká k hoře, která se nazývá Úhrb, z vrcholu této hory ke skále lidově zvané Psilepín, odtud přes vrcholky hor Bulový a Houba k hoře Na Kleti. Od ní hranice sestupují přes potok Houžný, obcházejí a zahrnují majetky zvané Křenov, Kladné, Záhorkov a Kájov tak, jak jsou meze těchto držav od starodávna přesné. Od nich se rozprostírají ve východní části k hoře, která se nazývá Hradiště, odtud obcházejí majetky Hirza a překračují řeku Vltavu k výše řečeným hranicím Německa. Vyjma vesnice Záhoří, kterou s příslušnými poli a loukami pořídil Vítek od Sezemy a u níž je známo, že uprostřed od lesa nic nám nenáleží, cokoliv pojímají tyto hranice v polích, lesích, loukách, pastvinách, obdělávaných i neobdělávaných, vodách, vodních tocích, rybnících, rybářských místech, mlýnech, dolech nalezených i těch, co mají být objeveny, přímo se vším užitekem země i s horou, které se říká Drslavův hrad, a se vším, co má být náležitě řečeno a v privilegiu napsáno pro svobodu mnichů a naplnění míru, jsme odevzdali vzpomenu klášteru, také s plnou svobodou a soudnictvím, se kterými jsme my i naši předci vlastnili tento majetek bez jakéhokoliv odejmutí. Chceme, aby byl osvobozen a ochráněn od výběrů a trestání soudců, mincmistrů, celníků či od jakéhokoliv nepřátelství škůdců. Pročez ustanovujeme, aby žádný z našich soudců, mincmistrů či jakýchkoliv vilíků a úředníků na statcích řečeného kláštera se neodvažoval nějakým právem pro sebe něco vymáhat nebo uplatňovat nějaké násilí. Ale jestliže by zloděj či jakýkoliv provinilý byl dopaden ve zboží a v majetcích kláštera, jak páchá své zločiny, ať je potrestán jejich vlastním soudcem. A aby na nás byla u potomstva uchováвана doporučeníhodná paměť, že totiž dáváme na odív naši osobu s našimi lidmi a naše země se všemi náležitostmi za obranu zemí Rakous a Štýrska proti častým útokům pohanů a Uhrů, předali jsme našemu výše řečenému klášteru dvě vinice v Rakousích, které jsme koupili. Také mu věnujeme jeden dům v podhradí Pražského hradu, aby jej svobodně a pokojně na věky držel. Kromě toho dáváme našemu klášteru tytéž svobody a milosti, které mají ustanoveny kláštery cisterciáckého řádu v Rakousích, aby sůl, víno a vše své náležející k živobytí převáželi přes Dunaj a přes zemi svobodně a pokojně bez mýta. Aby tudíž tyto naše dary a svolení často řečenému našemu domu zůstaly neporušené, stálé a nezmenšené, dali jsme listinu o tomto sepsat a potvrdit naší oboustrannou pečeti. Svědkové této věci jsou biskup kostela pražského Jan, olomoucký biskup Bruno, probošt pražský Jakub, děkan Vít, Smil z Lichtenburka a jeho syn Jindřich, Ojír ze Svinů, Zdislav ze Šternberka, Boreš z Rýzmburka, purkrabí pražský Jaroš, provinciální sudí Čěc, Werner z Kamenného Újezda, Bavor ze Strakonic, Oldřich z Hradce, Vilém purkrabí z Přimdy, Oldřich Zajíc a mnozí jiní. Učiněno léta Páně tisícího dvoustého šedesátého třetího, indikce šesté. Dáno rukou protonotáře mistra Arnolda.